

meente, at hvis der skulde behøves nogen saadant Bestemmelse, maatte den søges paa anden Maade; og jeg er enig med den ærede Landstingsmand i, at vi havde af Grund til at troe, at det var opfattet saaledes, derved at der kom flere Love til os uden denne Tilføining. Nu har vel den høitærede Minister meent, at den Sntet havde at bethyde, men jeg vil dog bemærke, at det ikke vil kunne drages i Tvivl, at den er fremkommen som et Forsøg paa at udstrække det Prærogativ, som Grundloven tillægger Folkethinget med Hensyn til Finantsloven, over andre Love, som man har beghudt at kalde finantsielle Love. Den høitærede Minister meente, at dette Forsøg maatte betragtes som mislykket, men at dette er Meningen dermed, kan jeg ikke tvivle om, da det ellers vilde være aldeles meningsløst, og jeg kan ikke forudsætte, at Noget, som det andet Thing har vedtaget, skulde være aldeles meningsløst. Saamegen Respekt jeg end har for en finantsiel, constitutionel Ansindtlighed, kan jeg dog ikke Andet end troe, at Enhver vil indrømme, at det vil være en tilstrækkelig Hjemmel for en Udgift, at den har sin Grund i en Lov, der er vedtagen af Rigsdagen, og ved Revisionen og Decisionen af Regnskaberne er en saadan Hjemmel altid bleven respecteret. Men hvis man af Correcthed siger: der bør ikke afholdes nogen Udgift uden Udgiftstilladelse, saa er dette aldeles uanvendeligt i dette Tilfælde; thi skal den gives, kan den kun gives igjennem Finantsloven, og Finantsloven er, for at tage et letfatteligt Hændetegn, den Lov, der af Regjeringen skal forelægges først for Folkethinget og paa den første Dag, Rigsdagen er samlet. Og er denne Lov ikke allerede forelagt den første Dag, saa vilde der jo derved foreligge et Brud paa Grundlovens Bestemmelse i saa Henseende, naar ogsaa denne skulde betragtes som en Deel af Finantsloven. Dette er imidlertid et reent Formspørgsmaal, men hvad der ikke er et Formspørgsmaal, er, om Landstinget skal finde sig i, at en saadan Overenskomst bliver brudt. Det er rigtigt, at Landstinget tidligere har ladet passere enkelte Love med en saadan Clausul, og jeg maa tilstaae, at jeg har altid smilet over en saadan Clausul og betragtet den som øresløs. Men efter den Be-

tydning, man vilde lægge ind i den, troer jeg, at det var rigtigt, at Landstinget vilde bringe denne Sag paa det Rene. Dette er skeet efter vidtløftige Forhandlinger, men nu atter stillet paa det Uklare. Jeg har ikke den allerfjærreste Tvivl om, hvad Hensigten er med netop at kaste denne Clausul ind i de 3 Love, her foreligge. Jeg skal ikke udtale min Mening herom; thi det tilkommer ikke os; men hvad der ligger for mig, er en Opfordring til, seende bort fra de praktiske ubillige Følger, det kunde have for en heel Deel Medborgere, at haandhæve den Stilling, Landstinget med fuld Føie har indtaget.

Indenrigsministeren ad interim:

Hvis stærke Ord gjorde Udslaget, maatte det, den sidste ærede Taler bemærkede med Hensyn til denne Paragraph, være aldeles afgjørende; men det forekommer mig, at naar man gaar ind paa en alvorlig Undersøgelse af Realiteten, holder det ikke Stil. Den ærede Rigsdagsmand har bemærket, at det skulde være aldeles øresløst, bethydningsløst o. s. v.; men den ærede Rigsdagsmand kender fuldt saa godt som Noget den Betydning, som en Anviisning har, at der for at faae et Krav — det have nok saa megen Hjemmel og være nok saa klart — udbetalt, behøves en Anviisning. Han veed tillige, at Finantsloven er en saadan Anviisning, som bringer Beløbet ud af Kassen. Spørgsmaalet er altsaa, om en saadan Clausul, som der staaer i denne Lov, kan træde i Stedet for Finantsloven. Efter min Opfattelse kan den det. Den er en supplerende finantsiel Bestemmelse, der giver en Bemyndigelse. Nu siger den ærede Rigsdagsmand: Hvor er Bemyndigelsen til en saadan Bestemmelse? Den maa nødvendigvis staae i selve Finantsloven. Dette vilde være aldeles afgjørende, dersom man kunde opstille denne Paastand, at virkelig ikke i vor constitutionelle Udvikling finantsielle Bestemmelser kunne vedtages med fuldkommen samme Gyldighed, som om de stod i selve Finantsloven. Det er imidlertid Tilfældet med alle Tillægsbevillingslove, og jeg troer ikke, at den ærede Rigsdagsmand vil sige Andet, end at saadanne finantsielle Bestemmelser have samme Betydning, som om de stode i selve